

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 2T/53/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2319011184
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Simona Štanglovičová
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2022:2319011184.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, samosudkyňou JUDr. Simonou Štanglovičovou, v trestnej veci obžalovaného G. N., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Galanta, dňa 03.06.2022 takto

rozhodol:

Obžalovaný
G. N. X. Ž. Í. G. , D. XX.XX.XXXX S. Č. U.
H. N. D.,
N. A.Z. D. V. Y. - Č. XXXX
V. D. W.Č. A.: Y. - Č. XXXX,

sa uznáva za vinného, že:

v období od mesiaca jún 2017 do 03.06.2022 si v meste D. a všade tam, kde sa zdržiaval riadne neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať svoju maloletú dcéru J.B., narodenú XX.XX.XXXX, trvale bytom u matky na adrese O., O.. F.. Š. XXX/XX, ktorá mu vyplýva zo zákona číslo 36/2005 Z.z. o rodine v znení neskorších predpisov, ako aj rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 12P/285/2007 zo dňa 14.02.2008, právoplatného v časti týkajúcej sa bežného výživného dňa 10.03.2008, ako aj rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 13P/15/2010 zo dňa 03.03.2010, právoplatného dňa 23.03.2010, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej sumou 67,- EUR mesačne vždy do 15teho dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky maloletej, čím mu vznikol na výživnom dlh k rukám O. N. vo výške 3.520,- EUR a aj napriek vyživovacej povinnosti voči svojej dcére aktuálne zaevidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny nie je, pričom v posudzovanom období bol vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie od 25.01.2017 do 15.05.2017 a od 20.02.2019 do 15.05.2019, kedy bol vyradený pre nespokuprácu, žil z úspor, avšak z tohto neprispieval na výživné,

t e d a :

najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil z nedbanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

t ý m s p á c h a l :

prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona, nezistiac žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno Trestného zákona a zistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona, sa obžalovaný zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. X A. XXX/XX/XXXX podanej na Okresný súd Galanta (ďalej len „súd“) dňa 11.09.2019 súd prejednal trestnú vec obžalovaného G. N. (ďalej len „obžalovaný“).

Za splnenia zákonom ustanovených podmienok vykonal súd v dňoch 31.05.2022 a 03.06.2022 hlavné pojednávania, pričom realizoval dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkyne O. N. ako aj oboznámením listinných dôkazov obsiahnutých v spise.

Z výsledkov takto vykonaného dokazovania bol zistený skutkový stav tak, ako je opísaný vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Z výsluchu obžalovaného na hlavnom pojednávaní súd zistil, že si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti, avšak rozporoval obdobie, kedy bol podľa neho povinný si ju plniť aj napriek tomu, že bola deklarovaná právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, o ktorých mal vedomosť. Obžalovaný na svoju obranu uviedol, že s matkou svojho maloletého dieťaťa žil v spoločnej domácnosti až do roku 2019 a teda aj v čase, kedy mu už bola vyživovacia povinnosť určená právoplatnými súdnymi rozhodnutiami, a práve z toho dôvodu si ju neplnil, keďže sa staral o spoločnú domácnosť. Na podporu svojich tvrdení uviedol, že pred tromi rokmi sa mu v ich spoločnej domácnosti stal úraz, následkom čoho bol aj operovaný. Celkový dlh na výživnom podľa vyjadrenia obžalovaného predstavuje výživné spolu iba za štyri mesiace. Obžalovaný však nevedel uviesť, kedy akou sumou prispieval na svoje maloleté dieťa ani akú celkovú sumu na výživnom uhradil, materiálne na svoju dcéru ani inak neprispieva už tri roky z dôvodu, že mu vulgárne nadávala, dovtedy ju zabezpečoval aj materiálne a to kúpou rôznych vecných darov. K platbách, ktoré realizoval uviedol len, že dňa 18.09.2019 uhradil výživné vo výške 80,- EUR, o čom predložil aj potvrdenie. Svoju dcéru nekontaktuje, nezaujíma sa o ňu, pretože sa ani ona nezaujíma o neho. Obžalovaný tiež uviedol, že má dlhodobé zdravotné problémy, výživné hradí len vo výške 30,- EUR mesačne pre zlú finančnú situáciu, výživné by chcel zaplatiť, ale nemá možnosť, keďže je práceneschopný už tri roky a čaká ho ďalšia operácia. Zamestnaný od mesiaca jún roku 2017 nie je, predtým bol zamestnaný v spoločnosti Duslo, a.s., do mája 2019 bol evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, kedy bol však vyradený pre nespoluprácu. Čo sa týka jeho príjmu za uvedené obdobie obžalovaný uviedol, že ho finančne podporovala sestra a to sumou 300,- EUR mesačne, čo predstavuje jeho podiel na dedičstve, túto sumu mu vypláca dodnes, uvedené finančné prostriedky používa na úhradu nájomného, stravy a výživného vo výške 30,- EUR. Prvých šesť mesiacov práceneschopnosti poberal nemocenské dávky vo výške 240,- EUR.

Svedkyňa O. N., matka maloletej dcéry obžalovaného na hlavnom pojednávaní vypovedala, že skutočnosti uvedené v obžalobe sa zakladajú na pravde, obžalovaný si vyživovaciu povinnosť neplní riadne a včas, ale iba sporadicky posielal platby a aj to v sume nižšej, ako mu bolo určené právoplatnými rozhodnutiami súdu. S obžalovaným žila od roku 2009, v roku 2015 uzatvorili manželstvo, spoločnú domácnosť s obžalovaným prestala zdieľať v roku 2017 a od toho času spolu nežijú, pričom o dieťa sa obžalovaný nezaujíma a ani iným spôsobom na jeho výživu neprispieva. Obžalovaný mal určenú vyživovaciu povinnosť vo výške 67,- EUR, avšak si ju v tejto výške neplní, výživné hradil nepravdepodobne a v nižšej sume, a to dňa 12.05.2022 vo výške 30,- EUR, 08.03.2022 vo výške 30,- EUR, 11.01.2022 vo výške 30,- EUR, 20.10.2021 vo výške 30,- EUR, 11.04.2022 vo výške 30,- EUR, 11.02.2022 vo výške 30,- EUR, 30.11.2021 vo výške 30,- EUR, 20.09.2021 vo výške 30,- EUR, 19.08.2021 vo výške 30,- EUR, 19.05.2021 vo výške 30,- EUR, 24.02.2021 vo výške 30,- EUR, 19.07.2021 vo výške 30,- EUR, 08.04.2021 vo výške 30,- EUR a dňa 28.12.2020 vo výške 30,- EUR, o ktorých úhradách na hlavnom pojednávaní predložila potvrdenia. Celkový dlh na výživnom predstavuje pravdepodobne sumu 3.550,- EUR, výdavky na dieťa pozostávajú zo sumy 80,- EUR vreckového a ďalších výdavkov na oblečenie

a školské výlety, spolu 250,- EUR mesačne, maloletá sa v súčasnosti pripravuje na strednú školu. Svedkyňa tiež uviedla, že je zamestnaná, ale finančne jej pomáha aj jej sestra. S obžalovaným už na Vianoce v roku 2017 nežila, z dôvodu finančných problémov však s ním ako aj s jeho známymi strávila večer.

Z prečítaných listinných dôkazov súd zistil, že obžalovaný je otcom maloletej M. N., D. XX.XX.XXXX, ktorá navštevuje základnú školu v O., pričom jeho vyživovacia povinnosť voči nej stále trvá. Rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 12P/285/2007 zo dňa 14.02.2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.03.2008 bola maloletá M. N. zverená do osobnej starostlivosti matky a obžalovanému bola uložená povinnosť prispievať na jej výživu sumou 1.000,- Sk mesačne počnúc od 04.11.2006 do 15-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky, pričom zročné výživné za obdobie od 04.11.2006 do 14.02.2008 vo výške 12.900,- Sk bol obžalovaný povinný zaplatiť v dvoch splátkach po 6.450,- Sk až do zaplatenia spolu s bežným výživným po právoplatnosti rozsudku pod hrozbou výhody týchto splátok. Následne rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 13P/15/2010 zo dňa 03.03.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.04.2010 súd zmenil rozsudok Okresného súdu Galanta sp. zn. 12P/285/2007 zo dňa 14.02.2008 v časti o výživnom na maloletú M. N., D.. XX.XX.XXXX tak, že výživné zvýšil zo sumy 33,19 EUR na sumu 67,- EUR mesačne, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku. Z prehľadu plnenia výživného súd zistil, že ku dňu 31.12.2017 bol dlh na výživnom vo výške 469,- EUR, ku dňu 31.12.2018 vo výške 1.273,- EUR a ku dňu 25.03.2019 dlh na bežnom výživnom predstavoval 1.759,- EUR. Z lustrácie vozidiel subjektu vyplýva, že v zozname vlastnených vozidiel obžalovaného je evidovaných spolu 18 vozidiel. Ďalej súd z oznámenia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra zo dňa 11.07.2019 zistil, že obžalovaný nepoberá dávku v hmotnej núdzi a príspevky a štátne sociálne dávky, poberal dávku sociálnej pomoci od 01/1999 do 06/2003 a nie je vedený ani v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Ako uchádzač o zamestnanie bol naposledy evidovaný od 20.02.2008 do 15.05.2019 a z evidencie uchádzačov bol vyradený pre nespokojnosť s úradom. Predchádzajúca evidencia trvala od 25.01.2017 do 15.05.2017, kedy bol obžalovaný rovnako vyradený pre nespokojnosť s úradom. Z oznámenia Sociálnej poisťovne zo dňa 19.07.2019 súd zistil, že obžalovaný nie je registrovaný v informačnom systéme Sociálnej poisťovne u zamestnávateľa, ani ako SZČO a nie je evidovaný ako poberateľ dávky v nezamestnanosti. Z potvrdenia Okresného úradu Nitra zo dňa 09.07.2019 súd zistil, že v živnostenskom registri nie je vykonaný zápis o obžalovanom. Z odpovede na dožiadanie z Mestského úradu Nitra súd zistil, že obžalovaný nemá evidované priznanie k dani z nehnuteľnosti. Z úradného záznamu zo dňa 23.08.2019 z OR PZ v Šali vyplýva, že G. W. s manželkou nebol prítomný pri odovzdaní peňazí vo výške 500,- EUR, ktoré peniaze mal podľa tvrdení obžalovaného odovzdať obžalovaný matke ich spoločného maloletého dieťaťa. Z potvrdení o úhradách - poštových poukazov súd zistil, že obžalovaný výživné uhradil dňa 18.09.2019 vo výške 10,- EUR, 18.09.2019 vo výške 70,- EUR, 28.12.2020 vo výške 30,- EUR, 24.02.2021 vo výške 30,- EUR, 08.04.2021 vo výške 30,- EUR, 19.05.2021 vo výške 30,- EUR, 19.07.2021 vo výške 30,- EUR, 20.09.2021 vo výške 30,- EUR, 20.10.2021 vo výške 30,- EUR, 30.11.2021 vo výške 30,- EUR, 11.01.2022 vo výške 30,- EUR, 01.02.2022 vo výške 30,- EUR, 08.03.2022 vo výške 30,- EUR, 11.04.2022 vo výške 30,- EUR a 12.05.2022 vo výške 30,- EUR. Z potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti predložených obžalovaným na hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný bol práceneschopný od 15.02.2022 a jeho práceneschopnosť stále trvá, a od 08.01.2021 do 20.10.2021.

Vo vzťahu ku kriminálnej minulosti obžalovaného súd z ORT a pripojeného spisu zistil, že obžalovaný bol doposiaľ pätnásť krát súdne trestaný, pričom v 9 prípadoch sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený. Rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 19.07.1995, sp. zn. 5T/71/95 mu bol za spáchanie trestného činu podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 02.04.1996, sp. zn. 2T/2/96 mu bol za trestný čin podľa § 238 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 202 Trestného zákona uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 rok za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 19.07.1995, sp. zn. 5T/71/95 a rozsudkom Okresného súdu Nitra zo dňa 23.09.1998, sp. zn. 5T/73/98 mu bol za spáchanie trestného činu podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov. Trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 21.01.2020, sp. zn. 4T/2/2020, právoplatným dňa 26.05.2020 bol uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky a šesť mesiacov, ktorého výkon bol podmienene odložený na skúšobnú dobu dva roky a šesť mesiacov do 27.11.2022 s probačným dohľadom a zároveň mu bola uložená povinnosť zamestnať

sa alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie. Trestným rozkazom Okresného súdu Nitra zo dňa 17.07.2020, sp. zn. 6T/48/2020, právoplatným dňa 30.11.2020 bol uznaný za vinného z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere päť mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienenečne odložený so skúšobnou dobou v trvaní pätnásť mesiacov do 01.03.2022. Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín zo dňa 15.11.2021, sp. zn. 1T/98/2021, právoplatným dňa 29.03.2022 bol uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tridsaťšesť mesiacov, ktorého výkon bol podmienenečne odložený so skúšobnou dobou v trvaní štyridsaťosem mesiacov do 27.05.2024 s probačným dohľadom a zároveň mu bola uložená povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie za súčasného zrušenia výroku o treste uloženého trestným rozkazom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 21.01.2020, sp. zn. 4T/2/2020. Trestný čin prejednávaný v tomto konaní teda obžalovaný spáchal v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia uloženého v konaní 1T/98/2021.

Z výpisu centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov súd zistil, že obžalovaný bol doposiaľ tridsaťsedem krát priestupkovo prejednávaný a postihovaný, z toho v 31 prípadoch sa jednalo o priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, v 4 prípadoch sa dopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, v jednom prípade priestupku proti verejnému poriadku a v jednom prípade priestupku proti majetku.

Po takto vykonanom dokazovaní súd zhodnotil dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Súd mal z vykonaného dokazovania jednoznačne za preukázané, že skutok sa stal tak, ako bolo uvedené v skutkovej vete obžaloby a vzhľadom na druh posudzovanej trestnej činnosti upravil v skutkovej vete obdobie, v ktorom prichádzalo k neplneniu vyživovacej povinnosti až ku dňu vyhlásenia rozsudku a príkladne k tomu ustálil aj výšku zanedbaného výživného (po odpočítaní čiastkových úhrad v sume 500,- EUR) na konečnú sumu 3.520,- EUR. Obžalovaný mal na výživu maloletej M. N.G. prispievať sumou 67,- EUR mesačne od mesiaca jún 2017, čo predstavuje za obdobie do vyhlásenia rozsudku (t.j. do 03.06.2022) sumu 4020,- EUR (60x67,- EUR), pričom bolo preukázané, že obžalovaný výživné nepravidelne a v nižšej sume uhradil a celkovo za uvedené obdobie uhradil výživné vo výške 500,- EUR. Vzhľadom na uvedené dlh obžalovaného na bežnom výživnom súd ustálil na sumu 3520,- EUR, v dôsledku čoho súd takto upravil aj skutkovú vetu.

Na základe vykonaného dokazovania mal potom súd za to, že obžalovaný svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona, pretože si najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplnil z nebanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného, kedy neposkytol dcére M. všetko, čo je obsahom vyživovacej povinnosti. Nakoľko bol čin páchaný sústavne a nepretržite po dobu 60 mesiacov, konaním obžalovaného bol jednoznačne naplnený znak závažnejšieho spôsobu konania s poukazom na § 138 písmeno b) Trestného zákona - po dlhší čas, pričom pri posudzovaní tohto znaku je potrebné prihliadať aj na význam chráneného záujmu, teda objekt daného trestného činu, ktorým je v tomto prípade nárok na výživu. Z uvedeného dôvodu sa súd stotožnil s právnym posúdením žalovaného trestného činu tak, ako bol uvedený v obžalobe.

Záveru, že sa skutok stal, nasvedčovala výpoveď svedkyne, vykonané listinné dôkazy a v neposlednom rade aj výpoveď samotného obžalovaného, ktorý si je vedomý svojej vyživovacej povinnosti. Súd z jeho výpovede zistil, že obžalovaný si svoju vyživovaciu povinnosť neplnil v dôsledku ním deklarovanej nepriaznivej finančnej situácie, čo však podľa názoru súdu samotného obžalovaného neospravedlňuje, ani neznižuje závažnosť jeho protiprávneho konania. Obžalovaný sa nepričinil o to, aby sumu dlžného výživného uhradil, bol síce vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie, avšak z tejto bol vyradený pre nespokuprácu. Uvedené skutočnosti v žiadnom prípade neospravedlňujú obžalovaného a nemôžu byť dôvodom pre neplnenie si vyživovacej povinnosti k deťom. Z vykonaného dokazovania súd ustálil, že bola preukázaná schopnosť obžalovaného plniť vyživovaciu povinnosť, pričom tak zavinene neurobil napriek tomu, že mu to jeho majetkové pomery umožňovali. V tejto súvislosti súd poukazuje najmä na výpis z lustrácie vozidiel obžalovaného ako aj na samotné vyjadrenie obžalovaného o poberaní nemocenských dávok a o finančnej prostriedkoch poskytovaných mu sestrou titulom dedičstva.

Výpoveď svedkyne nebola jediným usvedčujúcim dôkazom, pretože súd jej výpoveď vyhodnocoval aj v kontexte ďalších dôkazov, teda aj z právoplatných súdnych rozhodnutí, z ktorých obžalovaný jednoznačne vedel, že vyživovacia povinnosť mu bola určená a v nadväznosti na túto podstatnú skutočnosť obžalovaný vedel aj to komu, kedy a v akej výške má uhrádzať výživné, no napriek tomu tak nerobil. Obžalovaný sa ku skutku nepriamo priznal, keď akceptoval skutočnosť, že výživné na dcéru neplatil riadne a včas, však z jeho výpovede na hlavnom pojednávaní súd nezistil, že by toto svoje konanie aj úprimne oľutoval. Z jeho výpovede vyplynulo len toľko, že by výživné chcel zaplatiť, za kratšie obdobie, ale nemá na to finančné prostriedky. Podľa čiastočných platieb si však musel byť vedomý svojej vyživovacej povinnosti, ako aj jej výšky a tiež dlhu na výživnom. Obžalovaný sa teda žiadnym spôsobom nepričinil o to, aby sumu dlžného výživného uhradil aj napriek tomu, že bol súdom poučený o možnosti využitia ustanovenia o účinnej ľútosťi.

Na margo zdravotného stavu obžalovaného, ktorým dôvodil neplnenie svojej vyživovacej povinnosti súd považuje za potrebné uviesť, že obžalovaný vyživovaciu povinnosť riadne neplnil ani v dobe, kedy práceneschopný nebol, mal možnosť pracovať a kedy neexistovala žiadna relevantná prekážka, ktorá by mu bránila zamestnať sa a zabezpečovať si tak pravidelný príjem. V tejto súvislosti súd opätovne poukazuje aj na skutočnosť, že obžalovaný sa nijakým spôsobom nedomáhal zníženia výživného ale si svojvoľne upravil jeho výšku a ani len v tejto výške ho napokon pravidelne nehradil.

Skutočnosti uvádzané obžalovaným o tom, že výživné neuhrádzal z dôvodu, že žil s matkou maloletej v jednej domácnosti považuje súd za účelové, nakoľko sám obžalovaný nevedel uvedené obdobie vyšpecifikovať a rovnako tak nevedel uviesť ani obdobie, za ktoré by mal byť povinný prispievať na výživu maloletého dieťaťa, o čom svedčí aj jeho vyjadrenie, že výživné môže dlžiť približne za štyri mesiace. V priebehu výsluchu obžalovaného mal súd možnosť pozorovať, že obžalovaný síce opakovane prezentoval vôľu výživné uhradiť, no na druhej strane uvádzal, že nemá na to prostriedky a o dcéru sa ani nezaujíma. V priebehu svojho výsluchu sa tiež dopustil viacerých nepresností ohľadom doby jeho spolužitia s matkou dieťaťa, ktoré súd vyhodnotil len ako snahu prezentovať sa pred súdom v lepšom svetle. Súdom preto konštatuje, že hoci si obžalovaný uvedomuje nesprávnosť svojho konania, nevyvinul zároveň žiadnu aktivitu smerujúcu k tomu, aby o svojich úmysloch okolie presvedčil svojím konaním.

V nadväznosti na uvedené považuje súd za nevyhnutné zdôrazniť, že osoba, ktorá má vyživovaciu povinnosť, musí využiť všetky možnosti na to, aby si túto povinnosť v reálne možnej výške splnila bez ohľadu na to, či obžalovanému aktuálna životná situácia umožňovala príjmy v rozsahu, z akého sa vychádzalo pri určení vyživovacej povinnosti, respektíve má právo aktívnym prístupom riešiť úpravu výšky vyživovacej povinnosti v prípade, že nastane zmena pomerov, ktoré podmieňovali určenie jej výšky. Súdom v tejto súvislosti pripomína, že zbavovať sa tejto zodpovednosti a povinnosti platiť na nezaopatrené dieťa s odkazom na vlastnú nepriaznivú finančnú situáciu je právne neopodstatnené a v súhrne sa potom nejedná o akceptovateľné argumenty. Obžalovaný nevyvinul žiadnu aktivitu smerujúcu k preukázaniu, že uspokojovanie základných životných potrieb jeho nezaopatreného dieťaťa je skutočne v jeho prioritnom záujme, prípadne naopak, nepožiadal súd o zmenu rozhodnutia v dôsledku zmeny jeho majetkových pomerov, ktoré by boli nepostačujúce na plnenie si vyživovacej povinnosti. O tejto skutočnosti svedčia aj sporadické úhrady výživného, ktoré za žalované obdobie uskutočnil a ktoré súdom rozhodne nemôže vyhodnotiť ako ospravedlňujúcu okolnosť, alebo okolnosť zbavujúcu obžalovaného zodpovednosti za spôsobený následok.

Zo všetkých týchto dôvodov súd uznal obžalovaného za vinného zo spáchaného skutku, právne kvalifikovaného tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona, pričom bral do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a a možnosť jeho nápravy.

Súd pri hodnotení osobných pomerov páchatel'a zistil, že tento trváci trestný čin obžalovaný dokonal dňom vyhlásenia rozhodnutia, čo bolo v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uloženého mu v konaní Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 1T/98/2021. Súdom u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť, zistil však jednu priťažujúcu okolnosť, a to konkrétne podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona, že bol už za trestný čin odsúdený s poukazom na odsúdenia uvedené v odpise

registra trestov. Takto zistený výsledný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 38 odsek 2, odsek 4 Trestného zákona, kedy v dôsledku prevahu priťažujúcich okolností nad poľahčujúcimi okolnosťami v pomere 1:0, zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu, teda ukladal obžalovanému za spáchanie prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona trest odňatia slobody v upravenej sadzbe 2 roky a 4 mesiace až 5 rokov.

Z hľadiska zavinenia vyhodnotil súd konanie obžalovaného podľa § 16 písmeno a) Trestného zákona, teda že konal vo vedomej nebanlivosti, kedy vedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. V danom prípade nebolo možné konanie posudzovať ako úmyselné konanie v zmysle § 15 Trestného zákona, pretože obžalovaný výživné uhrádzal aspoň nepravidelne, svojou nečinnosťou však nakoniec vzniku dlhu na výživnom nakoniec nezamedzil.

Berúc do úvahy okolnosti uvedené v § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona, vykonané dôkazy, postoj obžalovaného k prejednávanej trestnej veci ako aj všetky okolnosti prípadu, dospel súd k záveru, že tak v oblasti generálnej ako aj individuálnej prevencie bude účel trestu dosiahnutý uložením trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace, teda na samotnej spodnej hranici zákonom upravenej trestnej sadzby. Vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky uvedené v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a súd nezistil dôvody na ukladanie alternatívneho trestu (peňažný trest by bol celkom bez významu s poukazom na vysokú výšku dlžného výživného a s tým spojený dôvodný predpoklad jeho nezaplatenia a trest povinnej práce by s poukazom na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu nebol postačujúci a vzhľadom na trvajúcu práceneschopnosť by ani nebolo možné ho uložiť), preto súd ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dva roky a 4 mesiace s tým, že obžalovaného s poukazom na § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody.

Vzhľadom na to, že neboli splnené podmienky uvedené v § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a obžalovaný trestný čin spáchal v dobe podmienečného odsúdenia uloženého mu za iný trestný čin, súd obžalovanému výkon tohto trestu podmienečne neodložil napriek tomu, že nešlo o úmyselný trestný čin ako je uvedené v § 49 odsek 2 Trestného zákona, pretože podmienečným odsúdením a určením skúšobnej doby by súd obžalovanému len znova umožnil oddialiť zaplatenie dlhu a ako aj ďalšie plnenie základných záväzkov, ktoré má voči svojmu dieťaťu. Na vysvetlenie dôvodnosti účelu takto uloženého trestu súd už len dopĺňa, že v zmysle § 86 Trestného zákona má obžalovaný (na rozdiel od dieťaťa, ktorému nie je poskytované výživné), stále priznané právo dodatočne zaplatiť dlh na výživnom až do doby, kedy sa odvolací súd odoberie na poradu, v dôsledku čoho má aj naďalej reálnu možnosť odvrátiť hrozbu výkonu uloženého trestu a tiež sa tak pričiniť o odstránenie následku, ktorý svojim protiprávnym konaním spôsobil.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo rozhodnuté tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Galanta), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trnave.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy.

Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.